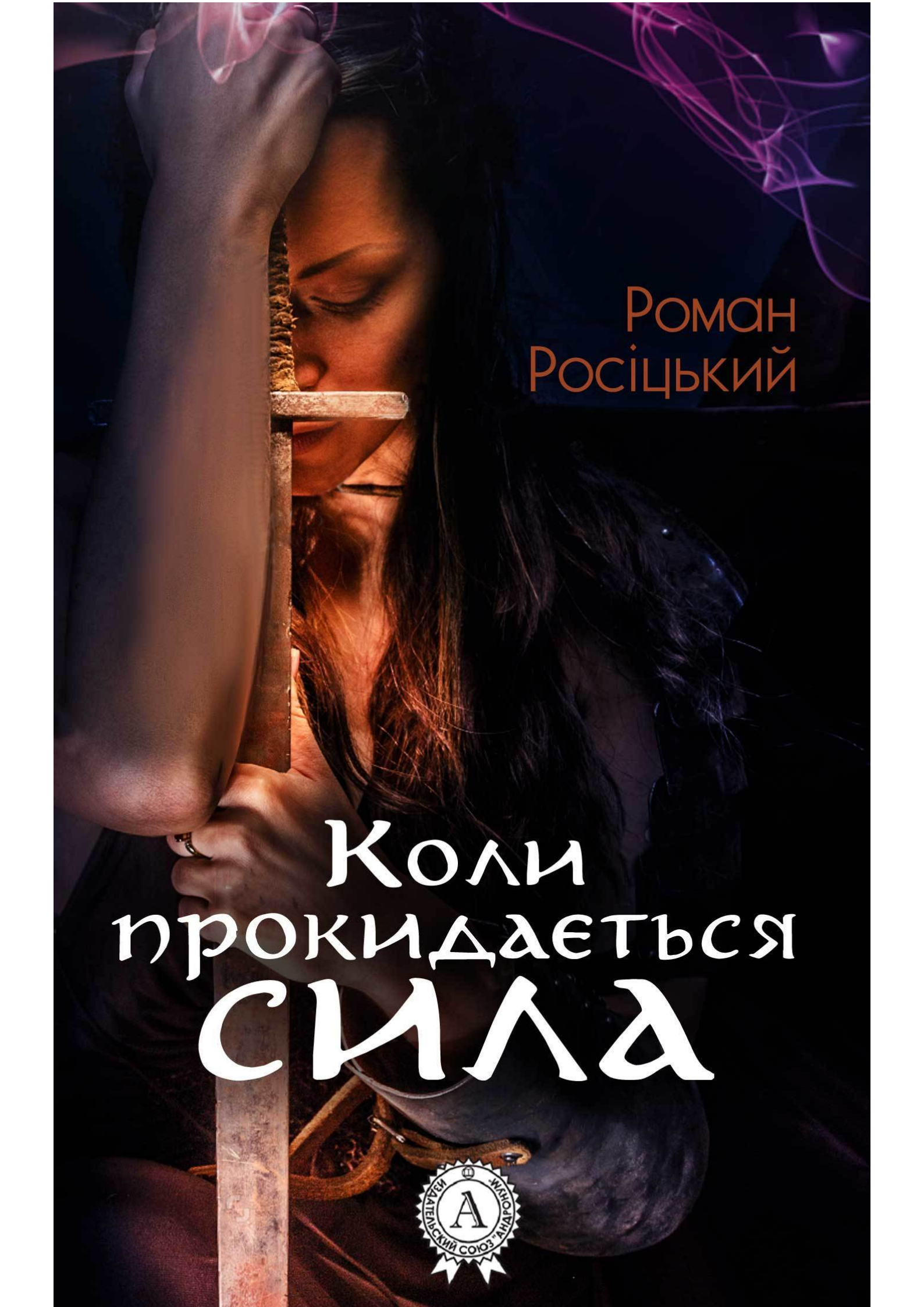

Роман
Росіцький

Коли
прокидається
СИЛА

Роман Росіцький

Коли прокидається сила

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Росіцький Р.

Коли прокидається сила / Р. Росіцький —
«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Коли тобі здається, що у цьому світі до тебе нікому немає діла, то ти глибоко помиляєшся. Бо кожен тут боєць, якому протистоять вороги, рівні йому за силою. І ти рухаєшся з минулого у майбутнє, щоб отримувати перемоги і робити висновки з поразок. І в цьому протистоянні росте твоя сила. Росте твоя радість, бо тільки з нею подолаєш дорогу життя.

Содержание

Частина перша	6
Розділ 1. Виклик	6
Розділ 2. Меллінтин медальйон	11
Розділ 3. Знахарка	16
Кінець ознакомительного фрагмента.	18

Роман Росіцький

Коли прокидається сила

роман-казка

Частина перша АТАКУЮЧИЙ СКОРПІОН

Розділ 1. Виклик

Привид з'явився у другій половині ночі, коли місяць кольору червоного золота уже сховався за горизонтом, а на сході тільки починала рожевіти вузька смужка холодного нічного неба. Примарний силует промайнув у сірому просвіті вікна і чіткіше проявився на тлі темних стін. Беззвучні рухи привида справляли моторошне враження, але Береніка не злякалася – нічний гість з'являвся не вперше і повадився цілком пристойно.

Здавалося, що привид танцював. Його примарний одяг нагадував клуби диму нічного вогнища, а сумне обличчя скидалося на карнавальну маску.

Зникаючи, невесела примара залишила на долівці якийсь папірець. Береніка зістрибнула з теплого ліжка, підняла записку і підійшла до вікна, не звертаючи уваги на прохолодне повітря, яке заповнило кімнату ще звечора. На аркушику паперу тіснилися знайомі літери, що ніяк не хотіли складатися у слова. Дівчина хвилину чи дві тішила себе надією, що дасть собі раду з текстом при кращому освітленні, але то були марні сподівання – автор послання, очевидно, писав лотарською. Однак, вона не дуже засмутилася, бо знала, що дядько Гонафо, її старий і добрий друг, розбереться у тих лотарських гачечках, адже він володів двома десятками мов, серед яких траплялися вельми і вельми незвичні.

Береніка лягла і спробувала заснути, але хвилювання відганяло сон. Їй ніколи раніше не доводилося отримувати листів, а тим більше у такий дивний спосіб. Ну хто у цьому місті міг їй написати? А якщо і знайшовся такий дивак, то чому незнайомою мовою? Відповідей на ці питання дівчина отак відразу знайти не могла, а тому просто облишила думати про це. Нічого, ранок усе прояснить. Та все ж якась незрозуміла тривога гнітила душу.

Тихий заспокійливий шум дерев за вікном і приглушені тони новонароджуваного світанку приносили відчуття умиротворення, відновлюючи у Беренічиній душі порушену рівновагу. Врешті-решт дівчина таки заснула і уві сні її тривоги пропали безслідно.

Втомлене далекими мандрями по заобрійних просторах південного неба осіннє сонце поволі піднімалося над горизонтом. В мить, коли червоний приплюснутий диск відірвався від краю землі, Береніка розплющила очі і відразу ж згадала про записку. Картаючи себе за ранкову млявість, вона швиденько вмилася, одягнулася і вибігла на вулицю.

Дарбурґ прокидався.

До будинку пана Країлуса, в якому жив дядько Гонафо, Береніка бігла. Вона страшенно боялася пронизливих поглядів своїх набурмосених сусідів. Що їй казати, але для неї набагато простіше було прогулятися опівночі Відьмацьким лісом, аніж вулицями рідного містечка.

Дядько Гонафо жив на горищі двоповерхового порожнього дому, за яке платив Країлусові, його власникові, аж три золотих друмени на місяць. Феноменальна скнарість багатія відлякувала потенційних квартиронаймачів, і лише дядько Гонафо, єдиний у будинку, вперто не хотів переселятися у дешевше житло, бо кращого місця для спостережень за небом у цілому Дарбурзі годі було знайти.

Двері свого помешкання дядько Гонафо не замикав ніколи. Та й не було у цьому особливої потреби – злодії обминали будинок пана Країлуса десятою дорогою.

Береніка тихенько прослизнула досередини і на хвилю затрималася у дверях, щоб очі звикли до напівтемряви горища. Жахливий безлад, але такий знайомий і навіть затишний, панував у цій чудернацькій оселі. Скрізь валялися товстелезні книги, хоча господар щоранку

складав їх попід стіною акуратними рядами. Навпроти гамака, який правив дядькові Гонафо за ліжко, висіла велика таблиця із зображенням Зодіаку. Таблицю вкривала густа сітка барвистих ліній, зрозуміла тільки втаємниченим. Справа в тому, що дядько Гонафо практикував астрологію і мав серед місцевих жителів неабиякий авторитет, хоча служителі церкви подивлялися на його заняття скоса.

– Знову гість зі світу духів? – спитав Гонафо, протираючи очі. Він знав про візити примари, але трагедії з цього не робив. – Не бешкетував?

– Хай би тільки спробував, – усміхнулася Береніка. – У мене з примарами розмова коротка.

– І що б ти йому зробила? Він же безтілесний!

– Щось придумала б, не переживай. Мене, до речі, сьогодні не лише танцями розважали, а ще й листа принесли. – І Береніка простягнула астрологові білий аркушик.

– Цікаво-цікаво... – Хвилину чи дві Гонафо уважно розбирав написане, і дівчині на мить здалося, що на завжди спокійне астрологове обличчя набігла ледь помітна тінь тривоги.

– Ну, і хто це надумав мені листи писати?

– Якийсь Ідріге, магістр незрозуміло чого. – Дядько Гонафо неспішно вибрався з гамака і був підкреслено спокійним. – Призначив тобі побачення.

– Ти можеш пояснити по-людськи?

– А чи не забагато ти від мене хочеш? – розвів руками астролог. – Як я можу тобі щось пояснити, коли сам нічого не второпаю? Схоже, що у світі духів полюбують дурні жарти, бо це, якщо вірити авторові, виклик на бій.

– Ага, то якомусь там Ідріге ні з того ні з сього закортіло зі мною повоювати? – Настрій Беренічин зіпсувався автоматично.

– Щось таке.

– А що буде, коли я не з'явлюся на побачення?

– Життя покаже, але тобі особливо хвилюватися не слід.

– Це на сьогодні всі неприємності?

– Чого ти так одразу? Є й приємні новини. Ідріге прийде аж через півтора місяця. Отже, часу у нас вистачить.

– Для чого?

– Щоб навчити тебе якихось елементарних прийомів захисту від меча.

– Отакої! Ти це серйозно? – не могла повірити Береніка.

– Серйозно, – мовив Гонафо. – Я тобі, звичайно ж, допоможу, бо сучасній дівчині конче треба вміти битися.

– Дівчині? Я правильно почула?

– Правильно. Чи ж ти не бачиш сама, що зараз у світі робиться? Окрім того в тебе особисто є ще дві причини взятися за науку бою. По-перше, у твоєму сузір'ї зараз перебувають Марс і Юпітер. По-друге, скоро скінчиться твоє третє семиліття. Як не крути, а пора братися за меч.

– Я тобі не вірю. Ти все щойно вигадав. Та й з якого б то дива до мене чіплялися незнайомі дядьки?

– А до гарних дівчат завжди хтось чіпляється, – чомусь зітхнув Гонафо. – Є у мене одне припущення. І якщо я не помиляюся, то на нас найближчим часом чекають пригоди.

– От тільки пригод нам і бракувало, – сказала Береніка, але особливої тривоги у її словах дядько Гонафо не відчув. – То що ти знаєш?

– Дещо. Ти стаєш небезпечною для певних сил.

– Я?! – здивувалася Береніка. – Дурниці.

– А звідки ти можеш знати?

– Як звідки? Я ж не вмію чаклувати, не знаю ніяких там заклять і навіть амулета чарівного не маю.

– А-а, то, по-твоєму, вся сила в закляттях і амулетах? Гай-гай, якби так було, то будь-який дурень, спроможний запам'ятати кілька слів, став би чарівником. Ти так кажеш, бо твоя сила ще не проявлялася.

– Не вірю. Я б щось відчула.

– Відчули інші. І їм це дуже не сподобалося...

– Маєш на увазі того Ідріге?

– Ні. Скоріш за все Ідріге – тільки знаряддя в чийхось руках. Припускаю, що то робота однієї відьми, яка називає себе Меллінтою. В перекладі з банагорійської це ім'я означає «Всемогутня».

– І звідки ж вона про мене могла дізнатися? І чому саме до мене причепилася?

– На те вона й відьма. Очевидно, між вами існує якийсь таємничий зв'язок. А бій покаже, хто успішніше боротиметься зі своїми страхами.

– А хіба відьми чогось бояться? – несподівано спитала Береніка.

– Щоб ти знала – відьомські страхи устократ сильніші за людські, – пояснив Гонафо.

– Ти щось казав про меч, – раптом пригадала Береніка. – Хіба ти вмієш битися?

– А ти здивована?

– Ще й як. От тільки часу у нас малувато, – зітхнула дівчина.

– Це хто сказав: ти чи твій страх?

– Не знаю...

– І це його слова, – усміхнувся дядько Гонафо. – Затям собі, що всі песимістичні думки людині навіюють її невидимі помічники. Більше оптимізму.

– І де ж його взяти?

– А ти носа задери, оптимізм задиристих любить. Ну то як, беремося до науки?

– А хіба у тебе є меч?

– В старі часи мечі були у всіх. – Астролог поліз у найглухіший закуток свого помешкання і за хвилину видобув з-під купи мотлоху середніх розмірів меча.

– І чому я досі нічого не знаю про твою бандитську молодість?

– Грудних дітей ковбасами не годують...

– То це я грудна дитина?! – обурилася Береніка. – Ніколи не прощу.

Меч дядька Гонафо особливою красою не відрізнявся, був гранично простим і не мав ніяких прикрас. А ще на ньому подекуди траплялися коричневі плями від іржі.

– Це що, кров невинних жертв? – поцікавилася Береніка, пирскаючи зо сміху.

– Ні, це – печать років... Треба буде тільки відтерти іржу і трохи підточити.

– Як ти можеш так зі зброєю поводитися? – дорікнула Береніка.

– Зброя на краще не заслуговує, бо створена для вбивства, – відказав Гонафо розважливо. – Шкода, що тобі на перших порах доведеться користуватися палицею.

– З якої б то радості? У мене теж є меч, хоча я й не пам'ятаю старих часів.

– І звідкіля він у тебе взявся, якщо не секрет? – здивувався астролог. – Щось я не пригадую, щоб ти ним нахвалялася.

– Не було нагоди. Та я й не думала, що він мені коли-небудь придасться. Ото б здивувався мій прадідусь.

– Стривай-но, а як твого предка звали?

– Не скажу, бо ти будеш сміятися.

– Таке ім'я погане? – співчутливо похитав головою Гонафо.

– І зовсім не погане. Просто так одна весняна квітка називається...

– Невже Крокус?! – несподівано зрадів дядько Гонафо.

– А як ти здогадався?

– Дива в цьому світі ще інколи трапляються! Зачекай хвилинку... – Астролог знову заходився щось шукати.

– Перестань мене інтригувати! – Береніку аж розпирало від цікавості. – А то прозива-тиму інтриганом.

– Облиш, ми не в палаці, – озвався дядько Гонафо з кутка. – Я книгу шукаю.

– Будеш мене по ній вчити битися?

– Не іронізуй, – сказав астролог, здмухуючи пилюку з товстелезного фоліанта. – Це – «Історія фей королівства Елверанд». Тут написано про твого прадідуся. Ось послухай: «Добра чарівниця Герміна, покровителька мандрівних лицарів, подарувала свій меч Сон доб-лесному витязю Крокусу. Цей меч трощить ворожі обладунки, мов ураган, але він – ворог смерті». Маючи таку зброю, гріх програвати навіть найгрізнішому супротивникові.

– Я й не збираюся. А до речі, чому у твоїй мудрій книзі не сказано, чим саме так при-служився мій славетний предок чарівниці Герміні?

– Яка ж ти все-таки неуважна, – похитав головою дядько Гонафо. – Зрозуміло, як Божий день, що твій прадідусь за життя нікого не вбив. У цьому доблесть. А може, Герміна ще й закохалася. Хто тих чарівниць розбере?

– Гаразд, лишай свою книжку і ходімо до мене, – запропонувала Береніка.

– Стривай, – мовив дядько Гонафо, загортаючи свого меча у старий плащ. – Не треба дражнити добропорядних громадян виглядом іржавого заліза, а то клієнтуру втрачу.

На вулиці Береніка припинила і намагалася йти дуже швидко, уникаючи прямих поглядів допитливих тітоньок, але дядько Гонафо стримував її:

– Ти винна їм якісь гроші, що так очі опускаєш?

– Ні.

– То, може, вже годі ховатися? Спробуй-но свою силу. Онде пані Горбело у вікні кра-сується, штори міняє. Пересиль себе – поглянь у її плюгаві очиці, – підохочував Гонафо Береніку. І та зважилася – глянула на пані Горбело, тамуючи хвилювання.

В ту ж мить у домі почувся гуркіт, і огрядна фігура господині зникла з площини вікна. Заодно зникли і штори.

– Оце «постріл»! Так твоя сила проявляється, – розвеселився дядько Гонафо. – Бачиш, як усе просто?

– А ти жорстокий, – усміхнулася Береніка і зітхнула, уявивши, яким болісним мало бути падіння для огрядної жінки.

– І нема чого їй жаліти. Сама винна.

– Треба буде ще на пані Штумбах свій погляд випробувати.

– Справишся легко. Вона хоч і на вигляд поважна, але внутрішньої сили позбавлена. Триста фунтів люті, двадцять-тридцять фунтів жовчі – ото й усі її активи.

Найближча Беренічина сусідка пані Штумбах уже висіла на воротах і їла поглядом перехожих. Зазвичай Береніка була для неї десертом. В передчутті задоволення Триста Фун-тів Люті аж рота роззявила, але десерт виявився гірким – Береніка зміряла її таким виразним поглядом, що у пані Штумбах розболілася голова.

– Я й не думала, що це так легко.

– Смішна. А пригадай-но, скільки часу ти витратила, шукаючи відповіді на одне-єдине питання. Таке страшенно важливе для тебе питання...

– Чому вони мене так не люблять?

– Атож. Тому сьогоднішня перемога готувалася роками.

Увійшовши до Беренічиного дому, дядько Гонафо став порядкувати у найбільшій кім-наті – треба було розчистити місце для вправ. Сама ж господиня полізла на горище за мечем.

– Взагалі-то ти правильно зробила, що нікому нічого не казала. У Дарбурзі лихі люди, – гукнув астролог у темний прямокутник горища.

– Вибач, тебе я не мала на увазі, – відповіла Береніка. – І все ж не сказала. Ай-я-яй. – Ну, вибач. – Це я ще подумаю.

Нарешті Береніка спустилася вниз, прихопивши з собою ще якусь книгу.

– Тримай, – мовила, подаючи Гонафо меч.

Той довго розглядав чарівну зброю і нарешті сказав:

– Тридцятидюймовий. Для твого росту короткуватий. Очевидно, Герміна була трохи нижчою за тебе.

– Це погано, що він закороткий?

– Якби він був звичайним, то так. Але ж він чарівний, – усміхнувся дядько Гонафо. – Ну що, почнемо?

– Прошу, пане професоре, я готова...

Дядько Гонафо продемонстрував кілька найпростіших прийомів захисту. Береніка намагалася старанно повторювати усе побачене, але почувалася дуже сковано.

– Розслабся, а то нічого не вийде, – сказав астролог своїй учениці. – Будь, як вода у весняному струмку.

Береніка любила весну, і згадка про шумливі потічки талої води допомогла їй розслабитися. Після цього справи пішли набагато краще. Дівчині сподобався сам принцип ведення бою: атака – захист, атака – захист. Відбиваючи удар суперника, ти плавно переходиш у наступ. І збоку все виглядає так, ніби це гра, ніби суперники навмисно б'ють мечем об меч, але та видимість оманлива, бо меч, немов досвідчений актор, раз-по-раз приміряє на себе роль щита.

Двічі заняття переривалися, для сніданку і обіду, а ближче до вечора дядько Гонафо пішов додому.

З незвички Береніка страшенно втомилася. Боліло все тіло, кожна жилочка і кожна кісточка. І тільки рука, в якій дівчина тримала меча, не боліла зовсім. Гермінин подарунок і справді був чарівним.

Розділ 2. Меллінтин медальйон

Дядько Гонафо приходив зранку і йшов пізно увечері.

Добрі сусіди, забувши про роботу, цілими днями спостерігали за Беренічиным будинком і просто худнули на очах від титанічних потуг розгадати таємницю металевого брязкоту. Версія про пекельну кузню відпала у перший же день, бо як пані Штумбах не принохувалася, але запаху сірки вловити не могла. Та й вечорами у вікнах Беренічиного дому горіло спокійне світло кількох свічок, а не палахкотів пекельний горн. Буйної фантазії, що завжди виручала їх у подібних випадках, цього разу добрим сусідам забракло. І хоча питання зависло у повітрі, ніхто не сумнівався, що Беренічині заняття, може, й не аморальні, але що непристойні, то вже точно.

Та дівчину проблеми сусідів цікавили мало. Вона старанно засвоювала науку дядька Гонафо, змінивши спідницю на штани. Слід сказати, що така метаморфоза неабияк обурила оточуючих і дала гарну поживу для нових пліток і пересудів.

Так тривало більше місяця. І ось настав день, коли дядько Гонафо сказав Береніці:

– Дівчино, ти чародійка. Я відкрив тобі усі свої секрети і більше нічому новому тебе навчити не зумію. Тож відтепер ми можемо лише битися нарівних.

– Це жарт?

– Я дуже втомився, щоб жартувати.

– Не вірю. Ти стрибав, як навіжений заєць. – Беренічині очі світилися щастям.

– Ідріге може виявитися набагато молодшим за мене. От я й старався, – пояснив дядько Гонафо. – Але, на жаль, бій з тим паскудником буде не тільки змаганням у спритності. Для перемоги тобі знадобиться щось більше.

– Ти можеш говорити ясніше?

– Не горячкуй. Тобі в першу чергу потрібна міцна віра у себе, а ще – віра у підтримку вищих сил. Я знаю, що для більшості якісь там вищі сили – то пустий звук, але що нам інші?

– Якщо чесно, то я й сама інколи сумніваюся. Справедливість зневажена, а зло у нашому світі почувається дуже затишно.

– Тільки на перший погляд. Ми обурюємося несправедливістю, забуваючи, що з позиції простої людини неможливо досягнути надземне. Явища закономірні видаються нам випадковими, хоча випадковостей практично не буває.

– Ти хочеш мене переконати, що навіть цей бій з Ідріге – теж закономірність?

– Аякже. Сила, яка у тобі народжується, вимагає дії. І сила росте, коли змагається з іншою силою.

– Або слабне, коли натикаєшся на когось сильнішого за тебе, – зітхнула Береніка.

– Не драматизуй. Баланс енергій у нашому світі витримується справно. Це лихі люди мають зітхати, бо темна сторона завжди у програвші.

– Мені б твою упевненість.

– Дарую, – усміхнувся астролог. – Забалакався я тут із тобою, а мені ще ж треба пані Штумбах показатися.

– Не дуже поспішай, вона до півночі на воротах чатує.

– А потім?

– Не знаю. Може, спить, а, може, на мітлі гасає, – усміхнулася Береніка.

– Це ж тоді яка їй мітла потрібна, – щиро перейнявся проблемами сусідської відьми дядько Гонафо. – А тобі я радив би гарненько виспатися.

– Встигну ще.

– Як знаєш. І все-таки добраніч.

Залишившись сама, Береніка підійшла до відчиненого вікна, залізла на підвіконня і задивилась на темніюче небо. Надворі стояла неймовірна тиша. Сірі хмари, не потривожені вітром, заснули. Крізь їх нещільне покривало пробивалися подекуди іскорки найяскравіших зірок. Східний край неба світився теплим світлом – то місяць готувався до нічного чергування. У такі хвилини, як ця, зникають страхи, розчиняючись у безбережному океані тиші, і тоді здається, що можна почути все на світі.

Та несподівано спокій, нав'язаний картиною тихої ночі, кудись пропав. Береніка раптом відчула тривогу. Хвиля мурашок, що прокотилася по спині, вказувала на присутність сторонньої сили. Дівчині здалося, що у кімнаті з'явився хтось чужий. Вона рвучко обернулася і заціпеніла від несподіванки, побачивши перед собою середнього зросту жінку з недобрим поглядом. «Меллінта!» – промайнула свідомістю сполохана думка, хоча Береніка ніколи раніше не бачила злої чарівниці.

– Як приємно, що тебе впізнають, – задоволено примружилася несподівана гостя. – Люди кажуть, що ти береш уроки фехтування. І як наші успіхи?

– Звідки мені знати про ваші? – Беренікою аж трусило від нервового збудження, але фраза прозвучала цілком прородно.

– Пані Штумбах таки була права – ти страшенно неввічлива...

– Я давно здогадувалася, що вона відьма. Ви, певно, на шабаші разом літаєте? – перебила Береніка свою співрозмовницю, відчуючи незвичне піднесення. – Ну-ну, то якого дідька ви приперлися до мене у таку пізню годину? І де, до речі, ваша мітла?

– Я прийшла сказати, що тобі не допоможе ні твій божевільний звіддар, ані той шматок металу, яким ти вчилася розмахувати цілий місяць. – Меллінта намагалася приховати своє роздратування, але це їй погано вдавалося.

– Психологічна обробка перед боєм – ознака невпевненості у власних силах. – Береніка остаточно заспокоїлася і тепер могла міркувати тверезо.

– Мені тебе шкода, – скривила Меллінта рота у презирливій усмішці. – Ідріге зачарує тебе своєю красою, і ти забудеш про все на світі.

– Невже ж у мене й краплини розуму не лишиться після зустрічі з вашим красенем?

– Ти даремно іронізуєш. Жіноча душа – то суцільні емоції, впоратися з якими іноді так важко... А де, до речі, твій хвалений меч? Покажеш?

– З радістю! – Береніка рвучко зістрибнула з підвіконня і, не дуже чемно штовхнувши непрохану гостю, схопила меч, який лежав під покривалом.

Лезо несподівано зблиснуло у темряві блакитним сяйвом. Береніка в ту ж мить відчула легеньке посіпування, після якого тілом розлилася приємна хвиля бадьорості. Від вигляду меча Меллінта закам'яніла. Таємнича сила немов скувала її, не даючи поворухнутися. Береніка зачудовано спостерігала, як зла чарівниця корчиться від болю, намагаючись дотягнутися до медальйона, що висів у неї на шії. Коли ж це їй нарешті вдалося, вона зірвала з себе прикрасу, набувши врешті здатності рухатися вільно.

– Не радій передчасно. Тобі ще рано святкувати перемогу, – прошипіла Меллінта і зникла.

Береніку зустріч зі злою чарівницею не дуже налякала. Якби нічна гостя хотіла заподіяти їй шкоду, то зробила б це, не вагаючись. Але Гермінин меч перешкодив цьому. Тож дядько Гонафо казав правду – злі сили завжди у гіршому становищі. Медальйон лежав на підлозі і світився у темряві. Береніка розуміла, що між відьминою прикрасою і Герміниним мечем існував таємничий зв'язок. От тільки який?

Дівчина запалила свічку, щоб краще роздивитися медальйон. У мерехтливому сяйві сріблястий метал здавався живим. Прикраса була виконана у формі ромбика з зображенням атакуючого скорпіона на лицьовій стороні. Та чи то майстер був недбалий, чи то метал уже стерся від довгого носіння, бо зображення здавалося розмитим.

Кілька хвилин Береніка мучилася з ланцюжком, намагаючись з'єднати розірвані ланки. Нарешті їй це вдалося і вона повісила медальйон собі на шию. Метал був холодним, але від дотику до тіла швидко нагрівся, і Береніка заснула.

Ніч мандрувала на захід. Її чималий почет затримався ненадовго, але безжалісний світанок нетерпляче підганяв слуг ночі, готуючи небо до зустрічі осіннього сонця.

На світанку Береніка відразу ж пішла до дядька Гонафо, забувши навіть вмитися, чого з нею ніколи раніше не траплялося.

Астролог тільки-тільки вкладався спати після нічних спостережень, а тому на розмову не дуже-то був настроєний, проте, коли почув про Меллінтин візит, спати перехотів.

– Ти взяла її медальйон?! – вжахнувся дядько Гонафо. – Скільки разів тобі казати: не можна торкатись речей поганих людей!

– Нічого я не брала. Вона сама лишила, – спробувала виправдатися Береніка, але це не справило на астролога жодного враження.

– Тим більше не можна було брати! А може, та відьма навмисно його лишила?.. Ти, до речі, як почувашся? Голова не болить?

– Ні, а що?

– А те, що вночі ти могла померти!

– Це ж чому?

– Тому, що на речах злих чарівників лишається невидима отрута. Але тобі, бачу, вона не зашкодила. – Астролог трохи заспокоївся. – Жінки – найнепередбачуваніші істоти у Всесвіті. От поясни мені, для чого тобі знадобився відьомський медальйон?

– Не знаю. Він гарний, – знайшла Береніка аргумент, який чоловічою логікою не сприймався. – Ого! Ти тільки поглянь, ще вчора тут був скорпіон, а сьогодні – метелик! – зраділа дівчина, показуючи прикрасу дядькові Гонафо.

– А тобі той скорпіон часом не примарився? – недовірливо перепитав астролог.

– Ага, і Меллінта приснилася.

– Взагалі-то усе можна пояснити, – після недовгих роздумів сказав дядько Гонафо. – Від твого тепла огидний скорпіон перетворився на метелика... Я, до речі, дещо про Меллінту дізнався. Вона, виявляється, була раніше доброю чарівницею. Не віриш? Таке інколи трапляється. Меллінта зневірилася, бо творити добро – справа невдячна. Медальйон – знак приналежності до чарівницького цеху. Роблять їх з місячного срібла. Тепер він у тебе. І це, гадаю, справедливо.

– Невже медальйони існують лише для того, щоб інші могли дізнатися про рід занять їхніх власників?

– Ні, звичайно ж. Справа в тому, що чарівна сила дуже примхлива. Медальйон її акумулює і зберігає. Тому віднині і ти стала чарівницею – твоя внутрішня сила витравила скорпіона.

– Дядьку Гонафо, ти все не світі знаєш. Поясни мені, чому та відьма причепилася саме до мене. У Дарбурзі що, людей більше нема?

– Ти знову за своє? Зрозумій одне, що у Дарбурзі просто нема людей, рівних Меллінті за силою.

– Не сміши мене. Яка з мене чарівниця?

– Магія – лише один з багатьох способів підкорення цієї таємничої сили. До того ж, спосіб не дуже безпечний і не завжди надійний.

– І скільки ж їх?

– Окрім магії ще два основних: пасивного очищення і активного очищення. Перший передбачає абсолютну байдужість до життя, тому для тебе не годиться, а другий спонукає до активних пошуків добра...

– Що у свою чергу призводить до зіткнення зі злом. Правильно я зрозуміла? – спитала Береніка.

– Правильніше не буває, – підтвердив астролог.

– А що за тип той Ідріге?

– Не можу сказати точно. І м'я нібито знайоме. Років із десять тому якийсь Ідріге Ендур командував гарнізоном Дарбурга. Але він давно помер. Подейкують, що від надмірної любові до міцних напоїв.

– Стривай! – несподівана думка ніби струмом пронизала Береніку. – Мені що, доведеться вбити того бовдура?

– Вбити не вбити, але поранити доведеться. Це при умові, що Ідріге не чарівник. Чарівників убивати не обов'язково, їх треба тільки перемогти.

– Може, і пані Штумбах колись чаклувала? – повеселішала Береніка, зрозумівши, що нікого вбивати не доведеться. – От ти кажеш, нібито я не слабша за Меллінту, але щось мені тривожно після зустрічі з нею.

– Переживеш. Тривога триматиме тебе в тонусі, – пожартував дядько Гонафо. – І взагалі, твій гороскоп на цей місяць обіцяє допомогу якоїсь невідомої сили, тому спи спокійно. Головне, щоб перед сном думки хороші були.

– І що тоді?

– Побачиш пророчий сон.

– Щось я не дуже в це вірю.

– Можеш не вірити, але, здається, я тебе ще ніколи не дурив.

– Ти образився?

– З якого б то дива?

– Ну, що я така скептичка.

– Ґрунтом для скептицизму є юнацьке нахабство. З часом воно або перероджується в пиху, або зникає зовсім. Сподіваюся, що у тебе зникне. А образатися, до твого відома, я розучився років зо двадцять тому. Образа – почуття дурне. На нього, крім самого ображеного, ніхто не звертає уваги. А ще воно погано відбивається на здоров'ї і самопочутті.

– А я ще не розучилася образатися, – зітхнула Береніка, хоча особливого смутку Гонафо не зауважив.

– То ти ідеш спати чи ні? – нагадав Гонафо дівчині.

– Зазвичай я сплю вночі.

– Забалакала мене зовсім. – Астролог смачно позіхнув. – Іди додому і тренуйся. Ти маєш бути в формі.

– А ти хіба не прийдеш?

– Після обіду, не раніше. Я спати хочу жакливо...

Береніка пішла додому і до обіду займалася господарством – тренуватися самій було нецікаво. Проте дядько Гонафо того дня так і не з'явився, мирно проспавши до самого вечора.

Марно дочекавши астролога до шостої години вечора, Береніка вирішила перед сном прогулятися лісом, сподіваючись досягти блаженного стану умиротворення, після якого завжди настає здоровий і міцний сон. Але сталося навпаки: осінній ліс тільки додав свіжих сил, і Береніка не могла склепити повік аж до півночі. Їй так хотілося якнайскоріше побачити обіцяний дядьком Гонафо пророчий сон, але незрозуміле радісне хвилювання легко відбиало напади м'яколапих духів сну. Дівчина лежала під теплою ковдрою, дивлячись у відкрите вікно і прислухаючись до звуків у саду. Осінь цього року видалася теплою і лагідною, бо хоча вже закінчувався жовтень, та на вранішніх травах ще не біліли заснулі роси і листя не поспішало опадати з гілок, лишаючись подекуди ще й зеленим. Ніч світилася міріадами зірок. Від зоряного саява небо здавалося матово-сірим.

Раптом зоряні промінчики пропалили стіни будинку, хмари потемніли, видовжилися і перетворилися на сосни і ялини. Береніка знову опинилася в лісі, але уже не йшла, а летіла над піскуватою дорогою. Вона бачила ліс наскрізь, помічала кожну гілочку і кожну травинку, хоча навколишня темрява здавалася непроникною. Далеко попереду світилися вікна самотньої хатини, до якої вела крізь хащі ледь помітна стежка. Зарості папоротнику ховали її від сторонніх очей. І стояв на сторожі віковий дуб-велетень.

Береніка летіла до хатини, знаючи, що має зустрітися з кимось. Та раптом темрява попереду згустилася, набуваючи обрисів гидкого зубатого чудовиська. Дівчина відчула, як усередині неї ніби щось урвалось, і холодна хвиля мурашок прокотилася тілом. Страху не було, а тільки огида, безмежна, майже істерична. І цю огиду потрібно було перебороти, бо вона гасила світло у вікні далекої хатини. Береніка вдарила – і потвора зникла...

Розділ 3. Знахарка

Дядько Гонафо тихенько прочинив двері і увійшов до кімнати, в якій Береніка полюбляла спати у холодніші пори року. Дівчині щось снилося: очі під заплющеними повіками неспокійно бігали, дихання було нерівномірним, а кисть правої руки силкувалася стиснутися в кулак.

Астролог сів на стілець біля ліжка, і в ту ж мить Береніка прокинулася.

– Яка гидота, – мовила вона, віддихуючись.

– Бачила потвору? – спитав дядько Гонафо. – То був Ідріге.

– Жартуєш? Мені що, з тим одороблом і наяву доведеться битися?

– От чудна, – усміхнувся астролог. – Ти бачила душу того поганця.

– А насправді він такий гарний, як описувала Меллінта?

– На мою думку, зла людина не може бути гарною.

– До речі, ти чому вчора не з'явився?

– Роботи багато було. Втомився. Ти вже не гнівайся.

– Цього разу прощаю.

– Їсти хочеш?

– Могла б і обійтися, але якщо ти щось приніс, то відмовлятися гріх.

– Хліб, сир і багато часнику, – оголосив дядько Гонафо меню сніданку. – Вчорашній замовник пропонував ще сало, але я відмовився.

– Відколи це ти бідним людям гороскопи став складати?

– А хто сказав, що мій клієнт бідний? Та він багатший за самого короля!

– Не зрозуміла.

– А що тут розуміти? Скнара він. Затям собі: щедра людина ніколи не буде багатую.

– Ти хочеш сказати, що твій клієнт харчується чорним хлібом, часником і салом?

– Ні. Цей нарощує власне і в їжі собі не відмовляє. Ти б його тільки бачила – стіжок у штанах.

– Вельми естетичне видовище, – пирхнула Береніка і взялася до сніданку.

Тренування стали настільки звичними, що тіло само без найменшої вольової спонуки наповнювалося енергією дії, бажанням руху. Дядько Гонафо молодшав на очах, а Береніка раділа, як дитина, кожному вдалому випадку, кожному відбитому удару і кожному стрибку, що від чарів Гермініного меча набував відтінку польоту.

Після обіду Береніка і Гонафо вирушили до лісу шукати хатину, бачену уві сні.

– То, кажеш, ти таки скрутила потвору вночі? – запитав астролог дорогою.

– На жаль, це був лише сон, – зітхнула дівчина.

– Знаєш, сни різні бувають. Я за своє життя яких тільки не набачився.

– Так я тобі й повірила.

– Можеш не вірити, але я таки розповім. – Дядько Гонафо Беренічині шпильки не зачіпали за живе, а частенько навіть розвеселяли. – Так от, скептику, сни бувають трьох видів. Найпоширеніші – звичні, бачені щоночі, коли мозок для розваги вибудовує з усього, що бачили очі і чули вуха, радісні або тривожні фантазмагорії. Ну, це від настрою залежить. Такі сни існують для задоволення. Другий вид – сни пророчі. Навряд чи тобі вони коли снилися...

– Звідки ти можеш знати, що мені снилося, а що ні?!

– Якби таке хоч раз трапилося, то я б знав про це того ж ранку. А от сьогоднішнє твоє видиво належить до третього типу сновидінь. Я їх для себе називаю снами-діями. Хитра штука, скажу тобі. Все, що у таких снах відбувається, має значний вплив на реальність. З того я роблю висновок, що Ідріге буде битий.

– Ти це щойно придумав?

– Знущаєшся?

– Ти старий, досвідчений і хитрий. Тобі обдурити бідну дівчину простіше простого.

– Ми правильно йдемо, проста дівчино? – запитав Гонафо, коли Береніка звернула з найїждженої дороги у густі хащі.

– Тут стежка і дуб. Такі, як уві сні.

Гонафо зупинився в нерішучості. Його увагу привернув шум угорі. Придивившись уважніше, він побачив, як дві сойки б'ються з вороною. Дивовижно, але чорна бандитка перемагала! А далі сталося зовсім незрозуміле: одна з сойок полетіла геть, лишивши свою товаришку наодинці з вороною. І тільки це сталося, переможне каркання змінилося істеричним лементом.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.